

ÖRÖKMÉCSÉS

ÖRÖKMÉCSÉS

ÖRÖKMÉCSÉS

A BAJSAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

• VIII. évfolyam, 3. (17.) szám • 2010. november 1-2.

A szentek példája a mennyország útjára tanít

Bölcs és gondos anyaként cselekszik az egyház, amikor a mai ünnep által a szentekre irányítja figyelmünket, akik mert földi életükben a hitet megtartották és a jóban mindvégig állhatatosan megmaradtak, most a dicsőség fényében, Isten színe látásában gyönyörködnek, élvezik a boldogságot, melyhez hasonlót szem nem látott, fül nem hallott, emberi szív e földön soha sem sejtett, s amelynek soha nem lesz vége. Egykor a szentek itt éltek, ahol mi most élünk, és az élet után mi is oda szeretnénk jutni, ahol most ők vannak. Mi természetesebb tehát, és mi lehetne hasznosabb, mintha példájukat szemünk előtt tartjuk, hogy tőlük a mennyország útját megtanuljuk.

A mennyországot egyedül Isten osztogatja, elnyerésének föltételeit egyedül ő szabhatja ki. Az ember vagy teljesíti e föltételeket, és akkor üdvözülni, vagy nem teljesíti, és akkor elkárhozik. A kettő között lehet csak választani. Amit Isten parancsol, azt meg kell tennünk, másképp elveszünk. Ebben nem a mi gyarló akaratumk határoz, hanem Istennek szent és tökéletes akarata. Ha Istennek tetszeni, és színe látására jutni szeretnénk, életszentségre kell törekednünk. Szent Pál világosan kimondja: „ez az Isten akarata, a ti megszentelődésetek”. Hogyan élhet a gyarló ember szent életet? Éppen úgy, ahogy a szentek éltek, akik tiszteletére ma ünnepet szentelünk. Ők is éltek ebben a világban, ők is ki voltak téve az ördög incselkedéseinek, testi kívánságoknak, ők is látták a csalfa szépséget, a vétkes kedvtöltéseket, ők is viselték az élet sokféle gondját, terhét és küzdöttek a bajokkal, mint mi. Hogy mégis szentekké, az örök dicsőség és boldogság részeseivé váltak, úgy érték el, hogy életüket, gondolataikat, szavaikat, tetteiket mindig és mindenben Isten akaratához szabták, jól tudva, hogy csak az juthat a mennyek országába, aki teljesíti a Mennyei Atya akaratát. Szerették Istent teljes szívükből, az ő kedvéért kerülték a rosszat, a bűnt, ami Isten törvényeivel ellenkezik, és cselekedték a jót, jámborságot és igazságot, mindazt, ami Isten előtt kedves lehet. Isten kedvéért szerették felebarátaikat, úgy mint önmagukat, mindazt kívánva és cselekedve nekik, amit maguknak is kívántak. Isten kezéből mindent jó néven vettek, áldást és csapást, örömet és szomorúságot. A jóval mértékletesen és tisztességesen éltek, a rosszat békével tűrték. Mindezt nem is könnyen, hanem nehezen, küzdve, néha el is esve, de megint fölkelve, imádkozva. Sokszor megfogyatkoztak erejükben. Ilyenkor ahhoz fordultak segítségért, akinek kegyelme által a gyarló ember mindent megtehet, az Úristenhez. Nekünk is így kell tennünk, ha üdvözülni akarunk, a magunk megszentelésére kell törekednünk. Küzdenünk kell, mert küzdelem nélkül nincs győzelem, amelyhez kettő kell: a magunk részéről jóakarát és az Isten kegyelme. Az pedig kétségtelen, hogy a jószándékot Isten megáldja, és a jóakarattól soha meg ne vonja segítő kegyelmét. Megsegít minket is Isten, csak tegyük meg, amit tőlünk kíván. Teljesítjük az ő szent akaratát és ő jutalmul megadja nekünk is boldog mennyországát. Amen!

Ft. Ködmön János szentbeszéde-1933.

Halottak napjára

Novemberben legfőképpen elhunyt szeretteinkre gondolunk. A természet haldoklása akaratlanul is a halált juttatja eszünkbe. Anyaszentegyházunk a hónap második napját a megholt hívek emlékének szenteli, és inti híveit, hogy a tisztítótűzben szenvedő lelkekkel szemben kötelességeink is vannak. Amikor valaki elköltözik a másvilágra, ravatalánál állva a legtöbbször ez a panaszos beszéd jön ajkunkra: „Ó, mennyire siratom őt, hiszen nagyon szerettem”. De hát miért beszélünk múlt időben, vagy talán most már nem szeretjük? Ki ne érezné meg, hogy ebben a gondolatban nagy igazság van. Az igazi szeretet túléli a halált, szeret a síron túl is, sőt, csak ott szeret igazán, és ez az a szeretet, amely a halál után is összeköt bennünket hozzátartozóinkkal, és súlyos kötelességeket ró ránk. Sokan abban a tévhitben élnek, hogy ha családjuk valamely elhunyt tagját fényes pompával eltemetik, óránként harangoztatnak rá, ha sírja fölé hatalmas és drága márványemléket emelgetnek, és porladó csontjaik fölött évente egyszer gyertyát gyújtanak, azzal lerótták minden kötelességüket. Pedig korántsem! A fényes, pompás temetés, hiába mondják sokszor az emberek: „Egyebet már úgyszem adhatunk a halottnak!”- sohasem a halottnak. Többnyire a hozzátartozók hiúságának szól, valami nagyot akarnak tenni, amiből a halottnak semmi haszna sincs. Ha a halottal jót akarunk tenni, egyébre is törekedni kell. A halott tisztességes eltemetése szép dolog, nemes cselekedet, de ezen kívül tenni kell valamit a lelkéért is, ahogy manapság egyre többen teszik: koszorú helyett az elhunytért szentmisét szolgáltatnak.

Hozzátartozóink sírját gondozni kell. *A sebbzett szív virággal ülteti tele a halott szív sírhantját, és gyászát kőbe vési a porladó csontok felett.* A „legkatolikusabb” vidéken legszebbek a temetők, hiszen a katolikus lélek gyöngédsége teremtette meg a temetők gondozását. Nekünk szent ez a hely. Az első századok keresztényei a halottak sírjai fölött kerestek menedéket, és ott mutatták be a szentmise-áldozatot. Senki sem ítéli el tehát a halottakat megillető méltó kegyeletet, csak hozzá kell tenni, hogy az igazi kegyelet abban áll, hogy az elköltözött lelke üdvösségére is gondolunk, hogy segítünk a szenvedő lelkeken. Legértékesebb, legüdvösebb cselekedet, ha szentmisét ajánlunk föl értük. A Szentírás tanítása alapján valljuk, hogy a földön élő emberek segíthetnek a tisztulás állapotában levő megholtakon. A Makkabeusok könyvében olvassuk, hogy Makkabeus Júdás, a választott nép bátor vezére, egy csata után gyűjtést szervezett, és pénzt küldött Jeruzsálembe, engesztelő áldozat bemutatására. *„Ilyen nemesen viselkedett, mivel gondolt a feltámadásra. Ha ugyanis nem hitt volna az elesettek föltámadásában, fölösleges és értelmetlen lett volna a halottakért imádkozni. Arról is meg volt győződve, hogy akik vallásos módon halnak meg, azokra nagy jutalom vár.”* - ez szent és üdvös gondolat volt. *Azért mutatott be engesztelő áldozatot, hogy megszabaduljanak bűneiktől.”* (2 Mak 12,43-45.). A szentmise mellett imádsággal, búcsúnyeréssel, a szentgyónásnak és szentáldozásnak felajánlásával és jócseledeinkkel segíthetünk halottainkon. Saját halottainkon kívül gondoljunk azokra is, akikről senki nem emlékezik meg: a tisztítótűzben szenvedő papok, tisztelendő nővérek, kihalt családok tagjai is rászorulnak mások szabadító imádságaira, jócselekedeteire. Nem maradt utánuk senki, aki imádkozna értük, róluk a mi szeretetünknek kell gondoskodnia. Imádkozzunk az elfelejtett lelkekért, azokért, akikről név szerint senki sem emlékezik meg. Ne feledjük el, hogy a szenvedő lelkek is segíthetnek rajtunk, és Istennél való közbenjárásukkal meghálálnak nekünk minden lelki ajándékot. Mi is egykor eljutunk a túlvilág honába, a szenvedő lelkek szomorú birodalmába. Sóvárogva sóhajtunk majd föl a gyötrelmek között: „Ó, bárcsak minél hamarabb véget érnének a tisztítótűz szenvedései, az értem végzett imádságok, ájtatosságok által”! Ne feledjük azt sem, hogy minél többet teszünk a szenvedő lelkek üdvösségéért, annál több irgalmasságra számíthatunk mi is egykoron Isten előtt. Amint Jézus mondta: *„Amilyen mértékkel ti mérték, olyannal fognak visszamérni néktek.”*

Legyen tehát ez a hónap az az idő, amikor még többet gondolunk elhunyt szeretteinkre! Legyen még nagyobb érdemszerzés lelkünk és az elhunyt szeretteink lelke számára.

Óbecsey Gärtner István
Kiáltás a mélyből

Az Úristen szántóföldjén jártam,
Itt-ott egy-egy sírhantnál
megálltam...
Hallgassátok,...elbeszélem néktek,
Hogy a holtak tőlem mit üzentek:

Megálltam egy szegény sírhant előtt,
Amelyet a gaz teljesen benőtt.
Egy jó apa porlad a sír ölén,
És a mélyből hozzám eképp beszél:

„A kényerem munkával kerestem,
Családomért küzdöttem, szenvedtem.
Megélhetést adtam hat gyermeknek,
A kik mind igen jó módon élnek.”

„Most már itt lent porladok tíz éve,

S lelkem szenved a tisztítóüzbé'.
Csak egy szentmisének kegyelme
Szabadulásomra elég lenne.”

„Mindhiába várok segítséget,
Ők már énrólam elfeledkeztek.
Nem látogatják meg síromat,
Nem segítik szabadulásomat...”

Imába merülve és figyelve
Lassan tovább mentem a sírkertbe.
Egy szép díszes síremléket láttam,
Odamentem, és ott is megálltam.

Egy jó anya porlad a sír mélyén,
Sírva, panaszkodva hozzám beszél:
„Gyermekeim emléket emeltek,

S minden héten virággal befödnek.

Gyöngeségeimért úgy szenvedek,
De ők rajtam meg nem könyörülnek.
Az üdvömért sosem imádkoznak,
A lelkemért misét nem mondatnak.”

Ahogy lassan tovább bandukoltam,
A lelkemben újra csak hallottam:
„Könyörüljete rajtunk testvérek,
Mert Isten keze érintett minket!”

„Szívleljétek meg kérésünket,
És nyissátok meg szíveteiket.
Segítsetek, hogy Isten irgalma
A szabadulásunkat megadja!”

Kedves hívek! Olvassuk e verset figyelmesen, és gondolkodjunk el tartalmán! Vajon mi imádkozunk-e elhunytjainkért? Szolgáltatónk-e értük szentmisét?

Örökmécsestől Örökmécseig

* Nagyboldogasszony napján az idén is kicsinek bizonyult templomunk. A búcsúi szentmisét ft. **Brasnyó Ferenc** kishegyesi-feketicsi, ft. **Vilov Goran** monostorszezi, ft. **Tóth József** helybeli plébános, ft. **Gyetvai Imre** tornyosi-orahovói és ft. **Balcsák Szilárd** újmisés, topolyai káplán mutatta be. Ez alkalommal az ünnepi szónok Balcsák Szilárd atya volt, aki szívhez szóló szentbeszédével új erőt öntött a hívek szívébe a mindennapi gondok elviseléséhez. A szentmisén kenyérszentelésre is sor került. Külön öröm volt számunkra a pravoszláv lelkész jelenléte is. Szentmise után a templomkertben a bajsaiak süteménnyel, pogácsával és ásványvízzel kedveskedtek a vidékről érkezett és helybeli híveknek.

* Októberben minden este megtartottuk az Rózsafüzér-ájtatosságot, összegyűltünk égi édesanyánk közbenjárását kérni. A Szűzanya mindenkit várt az ájtatosságra, azonban igen kevesen hallották meg a hívását, és kevesen jöttek imádkozni a koszorúfők közül is.

Október folyamán a Rózsafüzér Társulat koszorúfői átadták a tagok névsorát. Plébániánkon hat koszorú gazdagítja imájával a lelki életet. A Bácskai Törvénykönyv rendeletét betartva mindegyik koszorú külön-külön elmondatta a három kötelező szentmisét (Szűz Mária tiszteletére, a társulat élő és a társulat elhunyt tagjaiért is). **Kérjük a koszorúfőket, ne csak arra törekedjenek, hogy koszorújuk teljes legyen, hanem arra is, hogy a tagok járjanak templomba, járuljanak a szentségekhez, és példás keresztény életet éljenek! Ne csak „papíron” legyenek tagok! A virágkoszorú is csak akkor szép, ha hervadt virágoktól mentes.** Mindnyájan rászorulunk Szűzanyánk közbenjárására!!!

Felhívás!

A gyermekek szentmise-látogatása

Szeretnénk felhívni a gyerekek, diákok (és mindenki) figyelmét, hogy a hittan mellett a vasárnapi szentmiséken való részvétel hozzá tartozik a keresztény életünkhöz. Egyrészt bibliai parancs kötelez minket az Úr napjának megszentelésére, és ezért bűn, ha azt elmulasztjuk, másrészt szentségfelvételhez (elszántozás, bérmálás) csak az járulhat, aki rendszeresen és folyamatosan részt vesz vasárnapokon és kötelező ünnepeken, a szentmiséken.

Jézus Krisztus lehajolt az elesettekhez, szükségét szenvedőkhöz, a kisgyerekekről pedig azt mondta: „Engedjétek hozzám a gyermekeket”. Mindezzel példát adott nekünk, hogy mi is hasonlóan cselekedjünk! Ezen jézusi útmutatás sokfajta megvalósítása közül egyik az, amikor szó szerint is utat, „rampát” készítünk számukra, hogy akadálytalanul járulhassanak templomunkban az élő Krisztus színe elé.

Tisztelt Szülők!

Ezt az alkalmat is megragadom arra, hogy felhívjam figyelmüket iskoláskorú gyermekük hitoktatásának kérdésére. Kérem, kísérjék figyelemmel és hassanak oda, hogy gyermekük ebben a tanévben a korosztályának megfelelő csoportban rendszeresen részt vegyen a hittan órán és a vasárnapi szentmisén. Emlékezzenek rá, hogy a hitoktatáson való részvétel nem múlhat a gyermek döntésén, hanem annak biztosítása az Önök lelkiismeretbeli kötelessége. Keresztény hitben való nevelésére komoly ígéretet tettek a gyermek megkeresztelésekor.

Erkölcstelen szétzilált világunkban különösen nagy szükség van arra, hogy olyan szilárd értékrend és gondolkodás alakuljon ki az utánunk jövő nemzedékekben, amelyre egész életükben támaszkodni tudnak. Ennek egyik elősegítője a hitoktatás, nélkülözhetetlen támasza pedig vasárnaponként a szentmise, az Isten oltára körül összegyűlő keresztény közösség.

Józi atya

- A plébániahivatal irodájában kapható egy laps Katolikus falinaptár, hajtogatós falinaptár és a Kincses Kalendárium.
- A topolyai Foto Rind műteremnek és a Rózsafüzér Társulat 5. koszorújának köszönhetően jelenhetett meg az Örökmécses jelenlegi száma. Isten áldása legyen az adományokon és az adakozókon!

ÖRÖKMÉCSÉS

Kizárólag a bajsai hívek belső használatára kiadja a bajsai Római Katolikus Plébániahivatal. A lapot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és kereskedelmi forgalomba nem kerül. Felelős szerkesztő: Tóth József plébános. Számítógépes előkészítés: Plohl Edvin és Damján Zsolt. Lektor: Damján B. Judit. Sokszorosította a topolyai FOTO RIND műterem. Példányszám: 200.